

Vincent Kouters

Theaterrecensies

Tagarchief: Leopold Witte

Vijftigplussers over seks en falende harten bij Orkater

🕒 16 mei 2011 📁 recensie 📌 Daniël Samkalden, Elise Schaap, Geert Lageveen, Gijs de Lange, Guy Clemens, Helmert van Woudenberg, komedie, Laura van Dolron, Leopold Witte, Michiel de Regt, muziektheater, Orkater, Peter van de Witte, Porgy Franssen, René van het Hof, seks

Met theater vol verhalen over seks (en de afwezigheid daarvan) en falende harten wordt deze maand de oudere man in het zonnetje gezet in Theater Bellevue in Amsterdam. Muziektheatergroep Orkater presenteert er twee komedies, waarin de (heteroseksuele) vijftigplusser over zijn ongemakken mag uitweiden.

Dat zijn: het oergezellige lunchtheater *237 redenen voor seks* van en met Geert Lageveen en Leopold Witte en het kille *Hartfalen*, gemaakt door Daniël Samkalden. In juni zijn deze twee ook samen te zien in de Haarlemse Toneelschuur.

Grote zaalvoorstelling *Hartfalen* strekt het minst tot aanbeveling. Hoewel deze nog sterk begint.

Vier oudere mannen komen op in een blauw ziekenhuishemd. Een voor een spelen ze het moment waarop ze getroffen werden door een hartaanval. De een probeerde hijgend een trap te bestijgen, de ander was op zoek naar zijn onderbroek.

Vervolgens liggen ze in een rijtje ziekenhuisbedden en begint de hartbewakingsklucht pas echt. Een jonge zuster met de tred van een bodybuilder (Elise Schaap) moet de jengelende vijftigplussers aan hun bed en apparatuur gekluisterd zien te houden. Geen sine cure, want de seksistische bouwvakker (Gijs de Lange), de arrogante directeur (Porgy Franssen), de ouwehoerende opa (Helmert van Woudenberg) en de paranoïde technicus (René van het Hof) laten geen moment onverlet om hun ongenoegen over de gang van zaken te uiten.

Hierin is schrijver en regisseur Daniël Samkalden op zijn best. De typetjes zijn voorspelbaar maar hun dialogen zijn snedig en hilarisch gespeeld. Jammer dat deze uitstekende groep ervaren acteurs tot lollige bijrollen is veroordeeld.

Want op een nacht verschijnt er een 29-jarige jongen (Guy Clemens) op de hartbewaking. Wie hij is of waarom hij hier ligt, blijft onbekend. Zijn teksten zijn allesbehalve leuk.

Hij krijgt een innige maar kuise band met de verpleegster. Begeleid door de dromerige popklanken van componist Peter van de Witte creëren de twee vervolgens een schijnwerkelijkheid waarin de hartbewaking een vliegtuig wordt en het systeemplafond een sterrenhemel. Het is een droom en de jongen blijft erin.

De platitudes die in de komische zieke-mannendialogen zo goed werkten, krijgen in dit onverwacht poëtische deel iets tergend sentimenteels. Het verhaal wordt er onnavolgbaar door. Wat wilde Samkalden zeggen met deze mysterieuze 29-jarige hartpatiënt?

Nee dan *237 redenen voor seks*. Wat Geert Lageveen en Leopold Witte daarin te zeggen hebben, is op zich niet bijster origineel, maar wel helder. Namelijk dat openhartig zijn over seks behalve spannend, ook noodzakelijk is voor het voortduren ervan. Daarbij presenteren de twee heren hun verhaal met veel flair.

Ze spelen zogenaamd zichzelf: Lageveen, overseks en altijd op de loer, en Witte, degene die 'niet zoveel meer met het onderwerp heeft'. Verrassende anekdotes over hun omgang met vrouwen en hun eigen vrouw wisselen ze af met een verhaal over ene Stella. Deze vrouw was ooit een preutse tiener en nu een seksbeest op leeftijd.

Sterk is Lageveens verbeelding van een man die hysterisch zijn pik achterna loopt in een supermarkt. Steeds blijven zijn ogen haken aan nieuwe benen, laarsjes, leggings, décolletés, jurkjes en inkijkjes. Pijnlijk grappig is de herinnering van Witte aan een gesprek met zijn 14-jarige dochter over *Seks and the City* en over de verschillende kijk die de vier vrouwen hebben op pijpen.

De openhartige stijl die de twee zich hebben aangemeten en het continue spel met wat echt is en wat niet, doet denken aan een theatermaker als Laura van Dolron. Niet toevallig, want Van Dolron en regisseur Michiel de Regt vormen het artistieke team achter deze luchtige lunchvoorstelling.

Ook draaien de mannen nog plaatjes uit die goede oude tijd: de jaren 70, toen seks nog heel gewoon was. Een beetje Blondie en zo. Het is Orkater, dus het moet wel muziektheater blijven.

Hartfalen en *237 redenen voor seks* door Orkater. Te zien in Theater Bellevue, Amsterdam t/m 29 mei. Daarna van 1 t/m 11 juni in Toneelschuur, Haarlem: www.orkater.nl